

Tekst 29 : Erotische magieën (15 p.).

Inhoud

Magische seksualiteit	1
Vruchtbaarheidsreligies.....	2
Hekserijen.....	3
De argia-dans.....	3
Moedergodinnencultus	4
De kumari.....	5
Tekst 1 : De heks van Montpezat	8
Tekst 2 : De Argiadans.....	11
Tekst 3 : De Kumarireligie.....	12
Tekst 4 : Keizer Akihito	14

Magische seksualiteit

Vraag aan een houngan, in Haïti, of de kern van de vodoe (vaudou) die hij als magiër beoefent, een vorm van seksualiteit is, dan zal hij u, indien hij u vertrouwt, zeggen: “Ja, maar daarover spreken wij niet”. Er hangt rond erotische magie - of “seksuele magie” - een zeer zwaar taboe.

Toen dokter P.B. Randolph (1825/1875) zijn boek, *Magia sexualis*, liet verschijnen, ondernamen occultisten een ware veldtocht tegen die publicatie: “Hij verried de tradities. Hij onthulde het mysterie”! Alleen ingewijden mochten weten waarover het gaat.

Opm.-- De drie basisaxioma’s van Randolph’s seksuele magie zijn: spirituele concentratie, astrologie (overeenkomsten), vooral de tweepolige seksuele levenskrachten van man en vrouw.-- *M.F. Ashley-Montagu, Coming into Being among the Australian Aborigines, Oceania, 1937*, schrijft: “Het is mogelijk dat het fundamenteelste in religie slaat op het verschil der geslachten”. Bedoeld zijn natuurlijk de niet-christelijke religies.

Nu soms - men overdrijve niet - zelfs op onze middelbare scholen jonge elementen aan seksuele magie doen, lijkt het niet onaangepast een inleidend woord daarover te schrijven. Wij leggen vooral de nadruk - niet op het sensationele (dat in meer dan een werk daarover doorweegt) maar op de axioma’s of grondslagen van erotische magie.

Dynamisme.

Dit is de naam voor “geloof in levenskracht (in oud Griek: ‘dunamis’)”. Alle publicaties over seksuele magie zijn eensluidend: de kern is dynamisme, maar dan zoals het aan het werk is in de genitaliën en hun toepassingen. Niet de seksualiteit zoals de Bijbelse traditie ze denkt (als een op bovennatuurlijke levenskracht beleefde seksualiteit); wel de seksualiteit als ‘natuurkracht’ (zoals een Randolph het zegt), d.i. wortelend in de voor- en buitenchristelijke culturen.

Kratofanie.

Deze term, ontleend aan M. Eliade, betekent “het zich tonen van een ‘kratos’, een energie of levenskracht die ‘werkt’, d.i. resultaat boekt, en dus pragmatisch van aard is”. –

Antiek voorbeeld.-- Marcus Aurelius (keizer van Rome 161/180; laatantiek stoieker), gericht op rationaliteit en geweten, ontdekt dat de keizerin Faustina een verhouding zoekt met een jonge mooie gladiator. Hij past, zoals toentertijd gangbaar, een magische ritus toe: hij laat de gladiator doden,

zijn bloed opvangen en ermee Faustina dopen “om ze te genezen van haar ontrouw”. (Y. Verbeeck, *La sexualité dans la magie*, Genève, 1978, 55),--

Opm.-- De uitleg.-- Het bloed van de gladiator is drager van “de bloed-ziel(estof)”, d.i. zijn ‘dunamis’, levenskracht, voor zover deze met het biologische bloed samengaat. Dat bloed is na die doding ook drager van de sanctie van de echtgenoot wiens rechten geschonden werden. Door de doding gaf de keizer de gladiator prijs aan de onderwereld en diens heersers der duisternis die hem als een slaaf die wel mag voortleven maar op ‘verduisterde’ wijze (zoals de onderwereldse zielen dat ervaren) in hun rijk opnemen totdat hij uitgeoet heeft. Door Faustina in dat bloed (versta: levenskracht) te dopen, behandelt hij ze als medeslavin van de onderwereld maar die nog een tijd op aarde mag voortleven, totdat zij ook in de onderwereld uitboeten zal. –

Om zoiets te begrijpen moet men uitgaan van de axioma’s van de archaïsche (primitieve en antieke) religies natuurlijk, zoals een W. Bede Kristensen (1867/1953) ze uiteendeed (o.m. *The Meaning of Religion*, The Hague, 1968).-- Het geheel van dat gebeuren is een kratofanie, d.i. toegepast dynamisme.

Vruchtbaarheidsreligies.

Dit is één der namen van seksuele magie-- J.-A. Dulaure, ooit lid van la Convention en le Conseil des Cinq Cents, publiceert in 1805 als rationalistisch-verlicht historicus *Les divinités génératrices (Le culte du phallus chez les anciens et les modernes)*, Verviers, 1974. Hij trachtte het christendom te situeren tussen de religies rond de aarde.

“Een eredienst die ons zo vreemd lijkt, een eredienst zo alom verspreid niettegenstaande het nu als onzedigheid aangevoelde object, verdient dat men (...) zijn oorsprong (...), zijn uitzicht bij verschillende volkeren (...), zijn misbruiken onder-zoekt”. (o.c., 20).

Dulaure haalt o.m. Herodotus (-484/-425; *Historiai*) aan waar deze een genitaliënreligie weergeeft: “Naar waarom hebben die figuren (*opm.*: fallussen) het mannelijk lid in een zo weinig realistisch formaat? Waarom bewegen die vrouwen

(*opm.--*: in stoeten) enkel dat? Men geeft daarvan een heilige reden maar ik moet ze niet vermelden”. (O.c., 27s.). Let wel: het geslachtsdeel dat plechtig vereerd werd, is dat van mannen maar ook van vooral bokken en stieren. -- Dulaure : “Men kende aan dat afgezonderde beeld dezelfde levenskracht toe als aan de zon der lente”. (O.c. 29).

Opm.-- Die feestelijk vereerde falussen gelden, binnen de axioma's van de cultuur der vruchtbaarheidsreligies, als zicht- en tastbare tegenwoordigstelling (“beeld-en-gelijkenis”) der ‘genesische’ (voortbrengende) godheden.

De verering der inwoners van Mendes, een stad in de Nijldelta, voor alwat geit - en - bok was, ging ver: “Er deed zich iets voor toen ik in Egypte was, iets verwonderlijks, in de streek van Mendes: een bok pleegt publiek geslachtsgemeenschap met een vrouw. Deze gebeurtenis was algemeen bekend”. Aldus Herodotus. (o.c., 35s.).

Opm.-- De bok stelt de mannelijke god en de vrouw de vrouwelijke godheid zicht- en tastbaar tegenwoordig, die in en door die sacrale ritus als teruggave voor wat de inwoners (en vooral die wijvrouw) deden (“Do ut des”) hun levenskracht (die Dulaure sabeïstisch duidt, d.i. astrologisch) schonken. Dit om geluk te stichten.

Hekserijen.

Dit is een tweede naam voor seksuele magie.-- *J. Durand, Les sorcières, Pont-St-Esprit*, 1990, overloopt - als sceptisch rationalist weliswaar - de hekserijen in le Languedoc, les Cévennes, le Vivarais,-- le Vely, Auvergne en la Haute Provence indertijd.-- Twijfel bestaat niet: de heksen waren in overgrote meerderheid vrouwen die een of andere vorm van seksuele magie pleegden.

De heks van Montpezat

Eén voorbeeldje.-- Een Catherine Peyretone, “de heks van Montpezat”, was begaafd met buitennatuurlijke vermogens (overigens overwegend boosaardig). Zij beweerde geslachtsgemeenschap te plegen met “de Zwarte Haas” (*opm.*: een verschijningswijze van Satan). Gedurende drie decennia zaaide Catherine angst in le Vivarais. Op 25.09.1519 werd zij aangehouden met de gevolgen vandien. (O.c., 63/71).

Opm.-- De copula die zij beschrijft, is een vorm van sabbat zoals heksen die beginnen.-- Weerom: de levenskrachten die van zo'n rauwe ritus uitgaan, staan centraal.

De argia-dans.

Dit is een derde naam voor seksuele magie.-- *Cl. Gallini, La danse de l' argia (Fête et guérison en Sardaigne)*, Ed. Verdier, 1988. Schrijfster is cultuurantropologe.-- Centraal staat de zo nu en dan voorkomende beet van insecten (o.m. *Ixodes ricinus*) en de wijze om deze zeer pijnlijke kwaal te genezen.-- Binnen de axioma's der Sardiniërs zijn de argia (letterlijk: ‘veelkleurige’) “boze zielen”.

Deze overledenen leefden gewetenloos in een of andere mate. Zij bewonen (zo zeggen de betrokken gelovigen) het insect. Wie daardoor gebeten wordt, heeft een ritus nodig die de boze ziel ertoe overhaalt - door dreigingen en ook door welwillende gebaren en woorden - los te laten.

Opm.-- Via het insect en de beet heeft de boze ziel het op de levenskracht van de gebetene en diens leefmidden gemunt. Het insect is dus de zicht- en tastbare verschijning van die boze ziel. –

Een antiek-Griekse sacrale spreuk (een axioma) zegt: “Ho trosas iasetai” (Degene die de kwaal veroorzaakte, zal ze delgen). Dit wordt hier - tot de zestigerjaren althans - nog toegepast. De medicus kan het biologisch aspect wel behandelen maar niet het sacrale, d.i. het herstel van levenskracht.

In een klaaglied luidt het: “Deze argia heeft u allen getroffen maar zij is de ‘Mera’, de Heerseres”. “De argia, de heerseres van de ziekte maar ook van de (*opm.*: genezende) dans, dringt tot de buurt door en verdicht deze tot een ritus die het enige middel is om ze onschadelijk te maken”. (O.c., 35).

In o.c., 167/181 (*Sexe, rire et jeu d'inversions*) staat schrijfster stil bij de gelijkenis met een carnaval: erotische liederen en rituele obsceniteiten beelden op een of andere wijze de copula uit. Desnoods - om de argia te overtuigen - worden handelingen (de zieke met de voet aan raken, over de zieke springen) begeleid door het opheffen van de rok om het geslacht te tonen of door het blootgeven der borsten. Aldus o.c. 177s.. -- Dit tot wanneer de getroffene plots in een schaterlach schiet en zich als genezen meldt.

Opm.-- De argia-ritus is syncretistisch: hij is heidens maar met een christelijke bovenlaag.

Moedergodinnencultus.

Dit is weer een naam voor seksuele magie.-- *C. J. Bleeker, De moedergodin in de oudheid*, Den Haag; 1960, 126/136 (*Lakshmi en Kali*), heeft het over de hedendaagse verering van de moedergodin die in India “tot op heden een wezenlijk deel van de volksreligie” is (o.c., 126).

India kent een drieheid - geen drie-eenheid (zegt Bleeker) - van oppergoden, nl. Brahma, Shiva, Vishnu. Welnu, Shiva heeft als shakti Kali die met haar magie levenskracht schenkt en vernietigt (harmonie der tegengestelden) één met Shiva. Zij draagt vele namen, Zo: ‘Durga’ (Verhevene) of b.v. nog ‘Kumari’ (Maagd).

Zo ook heeft b.v. Vishnu als gemalin Lakshmi als de energie van de god. “De Shakti stelt de creatieve macht voor, -- magisch, erotisch, spiritueel,-- als naar de wereld uitstralende invloed van de godheid. (...) Vele goden hebben een Shakti als gezellin”. (O.c., 130v.).—

Opm.-- Ondertussen blijkt, zelfs in ons westen, dat koppels zich in die tweeheid “god/ shakti” inleven in een soort erotische religie.

De kumari.

In het spoor van het hindoeïsme huldigt Nepal een specifieke politieke theologie. -- *M.-G. Boulanger, Le regard de la kumari (Le secret des enfants-dieux du Népal)*, Paris, 2001, tracht dat secrete heersen der godin te onthullen. De kumari is een zeer klein meisje waarin de Shakti Durga-Kali zicht- en tastbaar tegenwoordig gesteld wordt o.g.v. een mysterieus ritueel. Van dan af is dat meisje met de strakke blik die u doordringt, de occulte levenskracht van de regerende vorst.

Een mythe uit Zuid-India zegt het: “(...). Zij heeft duizend armen, duizend koppen. Zij zet zich op de troon. Zij is woedend. De vorst geef haar alcoholische dranken, prikkelende middelen en soorten vlees. De shakti drinkt én zij is ertoe bereid de vorst te helpen”.

Opm.-- Shakti is hier zowel de grote godin in het meisje aanwezig als het meisje zelf als tegenwoordig stelling van die grote godin, de Devi. Volgens de schrijfster is er een duidelijke erotische inslag in het vestigingsritueel. Wat helemaal in de lijn van het hindoeïsme zou liggen. Om van het Tibetaanse religietype te zwijgen dat hier ook gekend is. Vrouwelijke energie staat blijkbaar ook hier in Nepal centraal.

Tot daar enkele steekproeven. De lijst is ver van volledig maar zij schenkt een denkbeeld van wat erotische magie wel zou kunnen zijn.

De Bijbelse openbaring terzake.

De Bijbel en inzonderheid het christendom wordt ervan beschuldigd de natuurreligies te hebben uitgesloten. Staan wij stil - heel kort, te kort - bij dit aspect.

De Semitische Baalcultus.

Deze is de Bijbel zeer goed bekend. Het wezen van de god Baal wordt bepaald door zijn eenheid met Ashera (ook Astarte) - *Recht. 3:7; 1 Kon. 15: 10/15; 2 Kon. 3:7* - alsook - en juist daardoor - door zijn in de weersfenomenen en de vruchtbaarheid aanwezige levenskracht.-- Zelfs een koning Salomon hing Astarte, de godheid er Sidoniërs, aan. (...). Hij beging wat Jahweh niet kan goedkeuren”. (*1 Kon. 11: 5*).

Offerhoogten.

2 Kon. 23:4vv.-- Daaruit blijkt dat onder afvallige vorsten het aloude heidendom - met Baal en Ashera (Astarte) alsook de astrologische entiteiten (zon, planeten, maan, de rest der hemellichamen) - floreerde. Een zeer duidelijk seksueel-magisch aspect luidt: “Josia (de vorst) verbrijzelde de heilige stenen, hakte de wijpalen om”. (*2 Kon. 23:14*). De wijpaal (ook ‘schandpaal’) is een soort fallus.

Nog duidelijker: “Hij brak de verblijven der mannelijke prostituees in de tempel af -- daar waar de vrouwen sluiers weefden ter ere van Ashera”. (2 Kon. 23:7). Die wijmannen waren niets nieuws zoals blijkt uit 1 Kon. 14:24, waar sprake is van “mannen die zich in het land op offerplaatsen aan ‘ontucht’ wijdden”. Let wel: ‘ontucht’ kan zowel sacrale seksualiteit als geloofsafval betekenen. Zie ook 1 Kon. 22:47.-- Totdaar enige informatie.

Demonisme.

Dat de Bijbel, ofschoon zeer zwijgzaam terzake, ook demonische seksualiteit kende, blijkt uit het boek Tobit. In *Tob. 3:7* is sprake van Sara die haar huwelijkspartners verloor door de boze geest Asmodaüs voordat zij er geslachtsgemeenschap mee had. In *Tob. 6:15* luidt het dat de demon op Sara ‘verliefd’ is maar in iedere man op aarde een te doden rivaal ziet.

Opm.-- In schijnbaar ‘mythische’ taal is van iets dergelijks sprake in *Genesis 6:1/7*: “zonen van God” (versta: hoge blijkbaar demonische geesten) “verlaten hun hemels verblijf” (*Jud. 6*) en “kiezen uit de dochters der mensen - die mooi waren - ieder een vrouw en hielden er gemeenschap mee”.

In dat kader formuleert de gewijde schrijver een Bijbels gezien fundamenteel koppel “vlees/ geest”, versta: natuurlijke levenskracht/ bovennatuurlijke levenskracht. N.a.v. die seksuele ‘val’ van engelen zegt Jahweh: “Dat mijn geest niet voor onbe-paalde tijd vernederd weze in de mens aangezien hij vlees is”.

Opm.-- In *Genesis 19:1/11* is sprake van mensen die in seksuele furie zich zelfs wagen aan engelen. Wat *Jud. 7* vermeldt samen met de zonde der godzonen in *Gen. 6:1vv.*: beide vormen van wangedrag lopen uit op “diepste duisternis” en “de straf van een eeuwig vuur”.

Wij halen dit aan om te laten voelen hoe zwaar de Bijbel tilt aan seksualiteit die om een of andere reden met hoge geesten - engelen - in verband staat.-- Men leze in dit verband *Luc. 17:26/27 en 17:29/30* (Jezus’ uitspraak).

Toch is de Bijbelse houding niet zo simpel. Dit blijkt zeer klaar uit *Wijsheid 12vv.*, waar Gods genadigheid overduidelijk blijkt o.g.v. zijn “liefde voor al wat mens is” (‘filanthropia’). Deze “plicht van menslievendheid” geldt ook voor de uitwassen van het heidendom (zoals zwarte magie, kinderooffers, seksuele religie), waarvan de wezenskern - Bijbels gezien - de ‘afgoden’, versta: de hoge demonische geesten, zijn.

“De verering van de verfoeilijke afgoden is het begin, de oorzaak en het einde van alle kwaad” (*Wijs. 14:27*). - “Toch hebt Gij ook hen omdat zij mens waren, genadig behandeld” (*Wijs. 12:8*). “Want Gij toont slechts uw kracht, indien men uw almacht uitdaagt, en Gij straft enkel wie ze kent en toch overmoedig is” (*Wijs. 12:17*).

Dat dit zo is, blijke uit Jezus’ nederdaling “ter helle”, d.i. in het domein van de

afgewekenen, zoals *1 Petr. 3:18/22* (vgl. *2 Petr. 2:4/10*) uiteendoet: “Jezus is in de geest (der verrijzenis) ook aan de geesten in de kerker (*opm.--* onderwereld) gaan de blijde boodschap verkondigen” (*1 Pe. 3:19*).

De nieuwtestamentische reden is duidelijk: Jezus vat zowel de hemelse als de aardse (én blijkbaar ook de onder-wereldse) wezens samen, zoals *Efes. 1:11* zegt. Zoals ook de hele theologie van Ireneüs van Lyon (130/208) beweert (vgl. *B. Sesboüé, Tout récapituler dans le Christ (Christologie et sotériologie d' Irénée de Lyon)*, Paris, 2000).-- Waarmee wij zeer ver verwijderd zijn van de behandelingswijzen der inquisitie.

De objectieve reden.

De vergevingsgezindheid bij niet uitdagend gedrag belet niet dat seksuele magie als peil van levenskracht benedenmaats is.-- Jezus in een nachtelijk gesprek met de farizeeër Nicodemus: “Indien iemand niet opnieuw geboren wordt, kan hij het rijk van God niet aanschouwen. (...). Indien iemand niet geboren wordt uit water en geest (*opm.--* geest is bovennatuurlijke levenskracht), kan hij het rijk van God niet binnen.

Want wat uit vlees (*opm.--* leven dat juist die bovennatuurlijke levenskracht mist) geboren is, is vlees; wat uit geest is geboren, is geest (...).” (*Joh. 3:3/7*). M.a.w.: hoe goed bedoeld ook, de energieën waarmee seksuele magie werkt, tonen mettertijd dat zij beneden de uitdagingen die de wereld bevat, blijven.

S. Paulus zegt het klaar: “Bedriegt u niet: God laat niet met zich spotten! Wat de mens zaait, zal hij ook oogsten: wie zaait in het vlees, zal verderf oogsten uit het vlees; wie echter zaait in de geest, zal eeuwig leven (*opm.--* in Gods vriendschap) oogsten uit de geest” (*Gal. 6:7/8*).

Dat verderf kan zeer subtiel zijn, wanneer men zich aan seksuele magie begeeft: men begint eraan in een eerder manische toestand, die geleidelijk (en onmerkbaar) omkeert in zijn tegendeel; men is goed bij zinnen aanvankelijk om mettertijd soms onmerkbare vormen van waanzin te vertonen,-- vooral wanneer ouderdom het aankunnen van de opdrachten van het leven vermindert. Om van de onvoorstelbare complicaties inzake omgang met het andere geslacht te zwijgen.

Volgens *Wijsheid 11:16* is dit immanente sanctie (“Om hen te leren dat men gestraft wordt in hetgeen men misdoet”),-- immanente sanctie eigen aan een levenskracht die ‘vlees’ is. Daarin ziet *Wijsh. 12:1* en *12:10* en *12:20* Gods optreden dat met maat te werk gaat om tijd ter bekering te geven.

Tegen die achtergrond verstaat men *Luc. 20:34/36*: “De kinderen dezer wereld (*opm.--* die enkel uit het ‘vlees’ leven) huwen en worden uitgehuwd. Maar degenen die waardig bevonden worden deel te hebben aan (...) de verrijzenis uit de doden, zullen huwen noch uitgehuwd worden. Zij kunnen immers niet sterven want zij zijn aan engelen gelijk en - als kinderen der verrijzenis - ook kinderen van God;-- “Kind van” betekent “levend uit hetzelfde type van levenskracht”. Het verrezen leven,

resultaat van Gods geest (bovennatuurlijke levenskracht), laat seksualiteit achter zich, - niet omdat zij slecht is maar omdat zij typisch dateert van een levenskrachtstadium dat het uiteindelijk niet haalt.

De grote traditie leidde uit een tekst als die van Lucas af dat maagdelijk leven één vorm kan zijn van verzezen leven reeds hier op aarde. Althans indien men dat aankan. -- Tegen de achtergrond van de radicale kritiek van de Bijbel inzake seksualiteit (vooral in haar magische vormen) wordt ook duidelijker waarom Maria, de moeder van Jezus, uitgerekend een maagdelijke moeder moest zijn. Jezus immers zet de tijd in van het leven uit Gods 'geest' door op een andere wijze ontvangen en geboren te worden. Hij is "onbevlekt (versta: uit Gods geest) ontvangen, net als zijn moeder. Hij heet dan ook "de nieuwe Adam", begin van een nieuwe mensheid.

Tekst 1 : De heks van Montpezat

Opm. : Geven we hieronder eveneens de tekst weer over "de heks van Montpezat" zoals hij vermeld wordt in het boek 'De Homo Religiosus', 11.3.1.

De menseneetster van Monpezat

Raadplegen we, nog steeds met betrekking tot het thema 'hogere' wezens en seksualiteit, J. Durand, een sceptisch historicus. Hij schrijft in *Les Sorcières*¹ (De heksen), over een zekere Catherine, die volgens de documenten der inquisitie "L'ogresse de Montpezat" genoemd werd. Een titel die verwijst naar riten, al of niet tijdens een heksensabbat, waarbij men zich de fijnstoffelijke levenskracht van baby's toe-eigent. Montpezat ligt ten noorden van Thueyts (Ardèche), in le Vivarais.

Geven we weer wat Durand hierover schrijft. Catherine, vol wrok tegen iedereen, is op zoek naar geneeskrachtige kruiden. Deze keer had zij het op Champalbert, haar buur, gemunt. Aan de Col du Villaret ziet zij opeens een zwarte haas die haar de weg verspert. Hij heeft de lange oren gespist en bekijkt haar indringend. Volgens Catherine is het de verschijningswijze van een boosaardig demon. Hij spreekt haar aan. "Catherine, gij hebt iets tegen uw buurman. Ik zal u een poeder geven waarmee gij zijn vee kunt doden. Doe wat ik u zeg. Eens dat gij over het bewijs van mijn macht beschikt, keert gij hier terug". Catherine doet wat haar opgedragen is. Een week later ontmoet zij opnieuw de 'haas': "Catherine, indien gij God die u in het doopsel herschiep, wilt afzweren en mij, Barraban tot heer neemt, dan zal ik van u een rijke dame maken en u op uw vijanden laten wreken". Zij stemt in, tekent een kruis op de aarde en verplettert het met de voeten. Het pact is bezegeld. De 'haas' legt haar onder meer de ontwijding van een hostie op die zij te midden van het kerkhof weer moest uitspuwen. Zij belooft het te zullen doen. Daarop verandert de 'haas' zich in een demon met menselijk uitzicht. Hij houdt seksuele gemeenschap met haar.

Hoe onmogelijk dit verhaal ook overkomt, Durant verhaalt slechts wat hij in de documenten der inquisitie vindt. Voor Jan modaal blijven praktijken als

materialisatie en dematerialisatie (4.3.2.: de gestolen ring), zeker als er dierlijke vormen bij te pas komen, een moeilijk te verteren iets. Magiërs, bekend met dergelijke gebruiken, zeggen dat Catherine, door de seksuele gemeenschap met Barraban, occult gezien, vanaf dan een heks is, in de negatieve betekenis van het woord. Ook hier geldt het “*incarnatio dei, hominis deificatio*” (4.1.). De demon die mens wordt en gemeenschap heeft met Cathérine, maakt dat zij, ten gevolge van de fijnstoffelijke zieleruil, deelt in zijn demonische eigenschappen. Herinneren we eraan dat op het ogenblik van het orgasme, de aura’s van beide partners zich verenigen tot één enkele aura, zodat beide ‘verliefden’ in elkaar bestaan en beiden, in de fijnstoffelijke wereld, slechts één wezen uitmaken. Dit heeft uiteraard een ruil van fijnstoffelijke energieën en karaktereigenschappen tot gevolg.

“Gij zult nooit meer een man toebehoren”.

Durand vervolgt. Na het ‘liefdesspel’ neemt de demon terug de gedaante aan van een ‘haas’. Hij besluit: “Nu zijt gij van mij met uw lijf maar ook met uw ziel. Lichamelijk zult gij nooit meer een man toebehoren”.

We verwezen naar hexe Petra die wel met haar vriend Jürgen samenleeft, maar er verder niets mee heeft. Heksen die een sabbat bijwonen, beweren dat zij een vorm van seks ervaren die veel intenser is dan wat een gewone man hen kan bieden. En dat zij daarom seks met ‘aardse’ mannen schuwen.

Merken we nog op dat mantisch begaafden zeggen dat ze in de aura van een echte heks inderdaad fijnstoffelijk een mannetjesdier, haar machtsdier zien. Men kan het “heks zijn” enigszins vergelijken met een vorm van nahualisme. Men ziet ook dat de ‘haas’, Baraban van een heel wat lagere ethiek getuigt dan bijvoorbeeld de godheid waarmee Twadekili, via haar python, werkte. Kijken we tenslotte nog naar de cultuur van het oude Egypte. Op heel wat schilderijen in de koningsgraven en op vele sculpturen worden de farao’s afgebeeld, samen met hun machtsdier. Dat ‘zweeft’ net boven hun hoofd. De farao’s wisten dat ze niet konden regeren zonder de occulte energie van hun machtsdier. Die dierlijke energie bevat een levenskracht die machtig, maar ook gevaarlijk is. Vrouwelijke energie versterkt dit in het seksuele ‘spel’. Men kan op de duur zodanig één geworden zijn met sexy wezens uit de andere wereld, dat men daar voortdurend in leeft, en er dwangmatig om vraagt.

Vergelijken we deze seksuele gemeenschap van de ‘haas’ met Catherine, met die waarvan Herodotus getuigt bij zijn bezoek aan Mendes in Egypte. Daar had een bok gemeenschap met een vrouw (10.2.1.). Het koppel “mannetjesdier / wijvrouw” blijkt in heel wat archaische culturen een onveranderlijk gegeven te zijn door de eeuwen heen. Het mannetjesdier vertegenwoordigt een mannelijk en ‘hoger’ wezen. Zijn levenskracht wordt zo aan die van de wijvrouw gekoppeld. Men merkt hier weer het dynamisme, maar op het cultuurpeil der heidense religies. Deze kenden in de grond geen andere levenskracht dan de levenskracht van de planten (de plantengeesten inbegrepen), van de dieren (met eveneens hun geesten) en van de mensen. Men trachtte zich te redden met het fluidum dat men

kende om de soms levensbedreigende gevaren van de natuur aan te kunnen en te overleven. Een modern mens en zeker een Bijbelgelovige kan dergelijke rituelen minachten en ze als demonisch veroordelen. Toch moet men bedenken dat de voorbijbelse en de premoderne mensheid “niet beter wist”. De natuur was voor die oude culturen allereerst een ‘mysterie’, een zichtbare aanwezigheid van sacrale levenskrachten en wezens allerhande. Behandelde men deze wezens op de juiste rituele wijze, dan konden ze reddend werken. Om dus het kwaad, door deze entiteiten zelf gesticht, weg te werken, trachtte de archaische mens in hun gunst te komen. Dit door ze, in een dier zichtbaar tegenwoordig gesteld, de mogelijkheid te geven om zich “uit te leven”. De vrouw die het seksuele ritueel onderging, deed dit niet om het erotische ‘genot’ (?) te ervaren, wel om op dat magische terrein hogere levenskracht van haar ‘partner’ los te krijgen. Deze fijnstoffelijke energie werd dan aangewend om allerlei levensproblemen op te lossen, om een onheil af te wenden of om iemand te genezen. Zulke vrouwen stonden in die culturen als lotsverbeteraars in zeer hoog aanzien.

Ofschoon onze nominalistische cultuur ook weet heeft van mensen die gemeenschap houden met dieren, toch is het verschil torenhoog. In de archaische culturen situeerde dit zich in een sacraal kader en met de bedoeling om medemensen te helpen. Enkel speciaal opgeleide en ingewijde vrouwen, die zo’n taak magisch aankonden, kwamen hiervoor in aanmerking. Wie zich onvoorbereid, en in een uitsluitend profaan kader, aan zulke praktijken waagt, ruilt zijn mens-zijn gedeeltelijk in voor een verdierlijking, wat zich geleidelijk ook zal tonen in grillige en onbeheerste gedragsveranderingen en bezetenheden allerhande.

Zwarte missen

Keren we terug naar Catherine en haar ‘haas’. Met haar toegenomen energie werkt ze echter helemaal niet aan de verbetering van het lot van haar medemensen. Wel integendeel. Ze beheerst die energieën niet, maar wordt er zelf door beheerst. Ze neemt, volgens het Latijnse verslag, in uitgetreden toestand zelfs deel aan diabolische bijeenkomsten, waar seksuele orgieën plaats hebben. Ook worden er rituele plechtigheden uitgevoerd, te vergelijken met plechtigheden binnen de kerk, maar dan met omgekeerde bedoelingen. Men spreekt van zogenaamde “zwarte missen”.

J. Lignières, *Les messes noires*ⁱⁱ (Zwarte missen), zegt dat zwarte missen de ritus bij uitstek zijn waardoor men Satan en zijn satanie oproept als de macht die deze aarde beheerst. Het onmiddellijk begeerde is “le succès dans l’ordre matériel” (o.c., 13). In alle zwarte magieën speelt “un certain sexualisme” een rol en richt men zich tot ‘hogere’ en ‘lagere’ wezens. Men verleidt ze door “une ambiance attractive” te scheppen. Het door steller benadrukte ‘sexualisme’ speelt daarin een hoofdrol. Onder meer door “la nudité”. Wat de Bijbel om voorzichtigheidsredenen verzwijgt, wordt hiermee duidelijk. Satanie is dierlijk, en is door seks te verleiden. Ook Lodewijk XIV (1638/1715), die zichzelf le ‘roi-soleil’, de ‘zonnekoning’ noemde, liet regelmatig zwarte missen uitvoeren. Verwijzen we hierbij ook naar wat gezegd werd over de initiatieke groepen (5.3.).

Vervolgen we het verhaal van Catherine en Barraban. Deze zegt haar: “In de plaats van de hostie zult gij, Catherine, het vlees van kinderen eten. Ik zal het u laten bezorgen in de loop van de sabbatvieringen. Hierbij zult ge mij vereren”. Het betreft wellicht de fijnstoffelijke levenskracht van kinderen. Dat dit vreten van hun energie een repercussie heeft op hun biologische lichaam werd ons verduidelijkt door de werkwijze van onder meer de kumo-heksen (10.4.).

“Zo werd Catherine met buitennatuurlijke en boosaardige vermogens begaafd die zij waar maakte volgens de voorschriften van de zwarte haas”. Aldus de duiding van Durand, o.c., 67. De haas was werkelijk haar machtsdier, haar nahual (10.2.). Daarin gelijkt zij ook enigszins op de sjamanen en sjamanes, die in tegenstelling met Catherine - althans volgens de volkse tradities terzake - geen kwaad opzet koesterden. Of deze sjamanen ook via een fijnstoffelijk ritueel gemeenschap hebben met het machtsdier, is niet altijd duidelijk. In vele traditionele geneeswijzen spelen dierlijke levenskrachten een soms zeer beslissende rol. Zo onder meer in Noord-Siberië.

Gedurende decennia zaaide Catherine angst over de hele streek. Op 25.09.1519 werd zij door de inquisitie aangehouden. Zij bekende alles. Ook dat men in de loop van de sabbat kinderen at. Op 12.10.1519 werd zij levend verbrand... volgens de gewoonten van die tijd.

Tekst 2 : De Argiadans

Opm. : Geven we hieronder eveneens de tekst weer over de argiadans zoals hij vermeld wordt in het boek ‘De Homo Religiosus’, 11.3.1.

Een insect

We hadden het in deze steekproeven in hoofdzaak over de peilverlaging van mens tot dier. Bij de Kai gaat men nog een stapje verder: de ziel kan zich verlagen tot een insectenziel, en eventueel nog lager.

Ch. Keysser, *Aus dem Leben der Kaileute*ⁱⁱⁱ (Uit het leven van de Kai) schrijft over zijn verblijf bij de Kai. Dit zijn pygmeeachtige Melanesiërs, klein van gestalte, die leven aan de noordoostkust van Nieuw Guinea. De ziel heeft, aldus de Kai, na de dood, behalve haar subtiliteit, een tweede kenmerk. Zij kan van gedaante veranderen. Na de dood van het biologische lichaam volgt nog een soort zieledood. De ziel van de mens verlaagt van peil. Zij wordt een dierlijke ziel, daarna insecten-ziel en desnoods sterft zelfs dat peil. Die rang- of peilverlaging maakt dat de ziel teleurgesteld is. En ook woedend. De boosheid van een dode is bij de Kai één van de oorzaken van angst voor een overledene.

Deze bewering kan absurd lijken maar toch gaat het om een verspreid fenomeen. Dat blijkt o.m. uit Clara Gallini, *La danse de l'argia. Fête et guérison en sardaigne*^{iv} (De argiadans, feest en genezing op Sardinië). Schrijfster gaat in op een oud exorcisme dat tot vorige eeuw nog bestond in Sardinië en rondom de hele Middellandse zee bekend was als ‘tarantisme’ of ‘tarantulisme’. Aan de basis

ervan ligt de beet van een spin, de ‘latrodectus tredecimguttatus, die bij de mens een pijnlijke vergiftiging veroorzaakt en bovendien moeilijk of niet te genezen is. Men kan wel trachten om de beet en de daaropvolgende ontsteking medisch te behandelen, maar dat blijkt ruimschoots onvoldoende. Voor de aloude mediterrane culturen was het duidelijk dat het om een meer dan biologisch fenomeen ging, ja dat het een occulte achtergrond kende. Lichten we dit kort toe.

Voor de volksmens was de spin bewoond, ja bezeten door een ‘argia’ (meervoud: arge) de ziel van een mens die slecht had geleefd en daarom na het aardse leven naar de onderwereld werd verwezen. Verbitterd omwille van hun slechte levensomstandigheden gunnen zulke zielen de mensen op aarde niet het geluk dat zijzelf moeten ontberen. Dus wreken ze zich door dergelijke spinnen te bezielen en hen ertoe te bewegen de mensen te bijten. Via deze wonde eigenen ze zich dan de levenskracht toe van diegene die gebeten werd, de levenskracht die ze in hun zielige situatie anders nauwelijks vinden.

De volksmens wist het: hoe uit de greep van zulke boze wezens te geraken? Door hen gunstig te stellen, door hen energie te geven, en wel die energie die opgeroepen werd door seksualiteit. De dorpelingen hielden dan carnavaleske feesten, waarbij ze heel wat sekspraat ten gehore brachten en bovendien ook nog eerder seksueel getinte en obscene taferelen vertoonden. Dat bracht de boze zielen enigszins tot bedaren en eens ze voldaan waren, losten ze gedeeltelijk en tijdelijk hun greep op de zieke, die dan schijnbaar herstelde. En dit tot de boze ziel vond dat ze weer aan een dosis extra energie toe was en de spin inspireerde om opnieuw iemand te bijten en ziek te maken. Het ondertussen zo vertrouwde “do ut des”. Men herkent in dit lage peil en het wispelturige gedrag het onvoorspelbare van de entiteiten van het buitennatuurlijke niveau. De boze ziel veroorzaakt eerst de ziekte, maar eens voldaan, lost zij haar greep en is zij tegelijk het redmiddel. De schrijfster Gallini zegt zelfs : “zij is het enige redmiddel”.

Door dergelijke seksuele ritën te plegen - seksualiteit fusioneert en versterkt energetische banden - bereikt men wel een voorlopige genezing maar na een tijdje eisen de veroorzakers een gedeelte (zo niet het geheel) van de levenskracht van de bezwerenden op, om zichzelf op energetisch gebied in stand te houden. Want iedere daad - zeker van die aard - eist de noodzakelijke en voldoende levenskracht. Zo is de zieke er uiteindelijk – na zijn dood blijft hij desnoods eeuwen lang besmet door de kwaal - slechter aan toe dan in dan het begin. Zonder een beroep op hoge Trinitaire energieën is hier geen definitieve genezing mogelijk. Dat is de reden waarom het episcopaat in Sardinië zo afwijzend staat tegenover de argiabezweringen die - aldus schrijfster - tot in de jaren 1960 bleven voortduren.

Tekst 3 : De Kumarireligie

Opm. : Geven we hieronder de tekst weer over de Kumarireligie zoals hij vermeld wordt in het boek ‘De Homo Religiosus’, 11.3.2.

De kumarireligie

M.S. Boulanger, *Le regard de la Kumari*^v (De blik van de Kumari) brengt ons dichterbij de ware en seksuele aard van de godinnenreligies. In Nepal is de kumari een mooi, maagdelijk en nog zeer jong meisje, meestal tussen de drie en vijf jaar oud. De Kumari heeft diverse plichten. Ze mag nooit bloeden. Dat zou een verlies van levenskracht betekenen. Zij mag om diezelfde reden de grond niet aanraken. Ze moet bijna steeds in de bescherming van het paleis verblijven. Vooraleer zo een meisje als kumari wordt verkozen, ondergaat ze een reeks onbekende, magische rituelen. Eens ‘goedgekeurd’ is zij een bemiddelaarster, tussen de godin Taleju Bhavani, die de godin Shiva vertegenwoordigt, en de regerende koning. Men stelle het zich echt eens voor: een koning in Nepal regeert vandaag niet tenzij op grond van een klein meisje dat een Moedergodin van hoge rang tegenwoordig stelt. Wat behelst dat datgene wat wij “het heilige” heten, toch voor ons westers denken zeer moeilijk te begrijpen aspecten vertoont. Deze kumari blijft in het koninklijk paleis tot op de dag dat zij voor het eerst haar maandstonden krijgt. Tot zolang ontvangt zij de vrouwelijke fijnstoffelijke levensenergie van de godin en geeft die door aan de koning. De vorst wordt zo van de vereiste buitennatuurlijke krachten voorzien om te kunnen regeren. Men kan het enigszins vergelijken met Abisjag en koning David (1.4.3.). Bij grootse religieuze gelegenheden wordt de kumari in een draagstoel in de hoofdstad Kathmandu rondgedragen.

Mevrouw Boulanger vervolgt: “De kumari is wel degelijk de belichaming in een vrouwelijke persoon van het tantrisme. Zij is bezielde van een kracht die zowel gevreesd als met eerbied behandeld wordt. Het is de scheppende en afbouwende energie die de wereld beheerst. Een kracht die wereld doet ontstaan, maar die ook de wereld dreigt te vernietigen”.

C. Regmi-Jagadis, *The Kumari of Kathmandu*^{vi} (De kumari van Kathmandoe), zegt: “Het einddoel van de aanbidding van een jonge maagd is niet klaar, maar, zo lijkt het erop, de aanbidders moesten na de verering seksuele betrekkingen plegen met die meisjes”. Boulanger voegt daaraan toe: “in India waren de devadasi, de tempelprostituees, befaamd doordat zij, om dezelfde redenen, de gunst van de goden uitlokten voor de hoge kasten die daarvan gebruik maakten. Dat loopt gelijk met de kumari’s. De rechtgelovige brahmanen beschouwden ze bijna als de uitgestotenen en tegelijkertijd werden ze als godinnen vereerd, zelfs door koningen (o.c., 203)”. Slotsom: de oergodin uit zich in een veelheid van ‘functies’, van energieververschaffende ingrepen in het heelal. Hieronder valt dan ook de sacraal geduide prostitutie, waardoor godinnen gunstig gestemd worden. Men hoort de laatste tijd heel wat kritiek op de onnatuurlijke levenswijze van zulke kumari-kinderen. Ze worden aanbeden en verwend, maar jaren later bij de eerste menstruatie terug naar hun ouderlijk huis gezonden. Al die tijd volgen ze geen school. Men durft het in die culturen niet aan om de godheid, die in haar ‘inwoont’, te wijzen op mogelijke tekortkomingen en de wijze waarop ze zich verder moet ontwikkelen.

Men kan zich vanuit een nominalistische levensvisie voorstellen dat culturen, die de religieuze vooropstellingen niet delen, van seksueel misbruik zullen spreken.

Hiermee kunnen wij tot een besluit komen dat tegelijk een vraag in zich draagt: wat is toch aan de vrouw, aan haar levenskracht, aan haar typische invloed eigen, zodat over de hele aardbol - behalve in de joodse, christelijke of islamitische religie - men de vrouw, haar energie en haar invloed als een soort onderbouw van typisch mannelijke heiligheid vooropstelt? Zoals al gezegd, "het heilige" blijft voor ons westerse denken een bijzonder moeilijk gegeven.

Tekst 4 : Keizer Akihito

Deze tekst illustreert eveneens een seksualiteit zoals we ze heden nog kennen in een (niet)Bijbelse religie. (Homo religiosus, eveneens onder 11.3.2.)

Keizer Akihito zal de nacht doorbrennen met de zonnegodin.

Men zal zich herinneren dat de Japanse keizer Hirohito (1901-1989) in zijn land een goddelijke status genoot. Na de tweede wereldoorlog werd hij door de Amerikanen echter gedwongen hiervan afstand te doen. Hij was dan niet langer meer een "god op aarde", maar een gewone sterveling die zich moest schikken naar de nieuwe grondwet. Daarin werd bepaald dat zijn functie nog slechts symbolisch zou zijn. Na een rouwperiode van één jaar, volgend op zijn dood, besteedde zijn zoon Akihito in 1990 de troon. Bij deze plechtigheid hoorde ook een eeuwenoud ritueel, de 'Daijosai' of het grote offer van de rijst. De krant '*Het volk*'^{vii} bericht over deze gebeurtenis wat volgt.

Hoge gasten uit 158 landen, onder wie ook het Belgische vorstenpaar, zullen er vandaag (opm.: 12 november 1990) in Tokio getuige van zijn hoe kroonprins Akihito als 125ste Japanse keizer de chrysantentroon bestijgt. (...) Het is de eerste keer dat een Japanse keizer aan de macht komt onder de voorschriften van de moderne grondwet die in 1946 werd afgekondigd. Volgens de Daijosai brengt de nieuwe keizer de nacht alleen door met de zonnegodin Amaterasu. Akihito zal bij het begin van het ritueel een bad nemen, speciale gewaden aantrekken en zich naar een tempel in de tuin van het keizerlijk paleis begeven. In volstrekte afzondering zal hij de achthonderd shinto-goden rijstwijn aanbieden. Daarop "verenigt de nieuwe keizer zich spiritueel met de zonnegodin" aldus een voorzichtige formulering van shinto - experts. De minder eerbiedige New York Times noemt de zaken bij hun naam en stelt dat de nieuwe keizer "seksuele betrekkingen" met de goden simuleert. Zo eenvoudig zal het geheime gebeuren echter ook wel niet zijn. Hoe de vork precies in de steel zit, is door het mysterieuze gedoe rond de 1200 jaar oude plechtigheid in feite voor niemand duidelijk. Tijdens de nachtwake ondergaat de troonopvolger een gedaanteverwisseling van man tot vrouw. In die fase wordt hij door de goden bevrucht, waarop hij drie uur voor het ochtendgloren herboren wordt als een

onsterfelijke. Volgens de traditie wordt hij daardoor zelf een god. Dit is volkomen in strijd met de grondwettelijk voorgeschreven scheiding van religie en staat. Een regeringswoordvoerder kon in dit verband in Tokio slechts verklaren dat de regering “niet het recht heeft zich uit te spreken over de vraag of de keizer daarbij de goddelijke natuur verwerft of niet.” Tot zover de krant.

Bij deze religie, net zoals bij de kumari, gaat het om de fijnstoffelijke kracht die door een erotisch getint ritueel gegenereerd wordt. Dit kan in gedachten, maar desnoods ook fysisch uitgevoerd worden. Alle echte mythologieën verwijzen naar een oerkoppel dat via een vorm van sacraal huwelijk “alle zijnden” verwekt en aan de koning of keizer de vereiste fijnstoffelijke energie geeft of zou moeten geven, nodig voor het vervullen van die bestuurlijke taak. In dat opzicht kan men deze rituelen enigszins vergelijken met het verhaal van de mooie Abisjag en koning David (1.4.3.). Gezien het oerkoppel m.b.t. de kumari en keizer Akihito zich in de buitennatuur situeert, blijft hier het demonische voorbehoud gelden. Met dergelijke goden weet men nooit...

ⁱ Durand J., *Les Sorcières*, Pont - Saint - Esprit (Fr), La Mirandole, 1990, 63 / 71.

ⁱⁱ Lignières J., *Les messes noires* (La sexualité dans la magie), Paris, Astra, 1928.

ⁱⁱⁱ Keysser Ch., *Aus dem Leben der Kaileute* (in Neuhaus, *Deutsch Neu Guinea*), 1911.

^{iv} Clara Gallini, *La danse de l'argia*, Fête et guérison en Sardaigne, Verdier, 1988, 225- 229 (// *Ballerina variopinta*, ed. Liguori)

^v M.S. Boulanger, *Le regard de la Kumari* (Le monde secret des enfants - dieux du Népal), Paris, 2001, 196.

^{vi} Regmi Jagadisch C., *The Kumari of Kathmandu*, 1991.

^{vii} *Het volk/DNG.*, 12/11/1990, 4.